

ע"פ 14782/09/16 - אייל ליאור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 14782-09-16 ליאור נ' מדינת ישראל

לפני המערער
כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
אייל ליאור
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב (כב' השופט מ. בן חיים) מיום 19.7.16, לפיו הורשע המערער בעבירה על סעיף 11(א) לחוק עזר לתל-אביב יפו (פיקוח על כלבים ובעלי חיים אחרים) התשס"א - 2000 וגזר עליו קנס בסך 500 ₪.

להלן בקצרה טיעוני המערער:

1. בית משפט קמא סירב לאפשר למערער לדבריו "לתקוף את דיות התלונה כהפרה של הליך

הוגן".

2. המערער לדבריו איננו מסוגל להגן על עצמו ועל כן נמנע ממנו משפט הוגן.

3. נטל ההוכחה לא הורם, עד המשיבה נכשל לעמוד בנטל ההוכחה לפיו המערער היה "נוכח בתוך המדינה" מעבר למיקומו הפיזי.

4. המערער לא הורשה לחקור את עדי התביעה באופן אפקטיבי.

5. לא הובאו ראיות כלשהם לפגיעה או לסיכון סביר לערך המוגן.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שבתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי דין הערעור דנן להדחות . אין במקרה זה מחלוקת עובדתית. עדי המשיבה העידו כי במועד רישום הדו"ח למערער, כלבתו של המערער היתה

משוחררת בשטח ציבורי (גינת ילדים) ללא רצועה. גם המערער בעדותו בבית המשפט הודה בעובדות הללו "**באותו בוקר הגעתי עם הכלבה לגינה עשיתי איתה סיבוב קצר ושיחררתי אותה מן הרצועה להיות כמה מטרים ממני כאשר אני לבד בגן, הגן סגור וכאשר אני נמצא מולה בגן**" (עמ' 3 לפרוטוקול שורות 27-28). המערער הודה כי בעת שהפקח רשם את הודעת הקנס, הכלבה היתה בגינה משוחררת ללא רצועה או שרשרת (עמ' 4 לפרוטוקול שורות 9-10).

המערער טען כי מאחר והגן היה ריק מאנשים ונעול לא התקיימה העבירה. בהתאם לנוסח החוק העבירה מתקיימת כל אימת שהכלב נמצא בשטח ציבורי, ללא שרשרת ורצועה בין אם המקום ריק ובין אם מצויים בו אנשים. כמו כן אין צורך בהוכחת פגיעה במאן דהוא או סיכון סביר לפגיעה שכזו.

טענותיו של המערער בענין "**דיות התלונה**" או העובדה שלא הוכחה נוכחותו בתוך המדינה מעבר למיקומו הפיזי, יותר ממוזרות ואין בהן ממש. הטענות הללו נטענו כטענות מקדמיות בבית משפט קמא ונדחו כדין על ידי בית המשפט בהחלטותיו מיום 15.3.16, לרבות הגנת הצורך לכלבה להיות משוחררת מהרצועה שהעלה המערער ואשר נדחתה כדין על ידי בית המשפט קמא.

לענין הטענה לפיה המערער איננו מסוגל להגן על עצמו, העבירה בביצועה הואשם המערער, איננה מחייבת מינוי סניגור על ידי בית המשפט, כך שעל המערער היה למנות לעצמו סניגור אם סבר כי יש לו צורך בייעוץ משפטי.

מאחר ולא מצאתי כי נפל פגם כלשהוא בהחלטותיו ובפסק דינו של בית משפט קמא, אני דוחה את הערעור.

לענין גזר הדין, לא הועלו טענות כלשהן בערעור.

ניתן היום, י"ט שבט תשע"ז, 15 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.